

Samuel Bohl Matthaëus Marci

Disputatio Quinta Pro Ministerio Sensus In Scriptura Sacra Ex Accentibus

Rostochi[i]: Kilius, 1637

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn73970219X>

Druck Freier Zugang

Vest.: J. Babacelis, Disp. I.
H. Jungius, Disp. II.
P. Hermannides, Disp. III.
D. Kruenius, Disp. IV.
M. Marci, Disp. V.
P. Wepingus, Disp. VI.

J. Bohl.

R. U. Theol. 1636.
1637.

Contenta:

- ① J. Bohl: Prooemium
- ② J. Michaelis: Disp. I.
- ③ K. Jüngerius: Disp. II.
- ④ P. Kernemannides: Disp. III.
Pro ministerio 1637
- ⑤ D. Kinemannus: Disp. IV.
Pro ministerio 1636
- ⑥ A. Marci: Disp. V.
Pro ministerio 1637
- ⑦ P. Wregius: Disp. VI.
Pro ministerio 1637

DISPUTATIO QUINTA
PRO MINI-
STERIO SENSUS IN
SCRIPTURA SACRA.

EX
ACCENTIBUS

Quam

D. O. M. A.

PRÆSIDE

M. SAMUELE BOHL,

Gryphenberg, Pomer.

In Academia Rostochiensis examinandam

publicè proponit

MATTHÆUS MARCI

Colbergenf. Pomeran.

Hæbebitur in Auditorio majori ad diem 18. Martij

horis antemeridianis.

ROSTOCHJ,

Literis NICOLAI KILII, Acad. Typogr.

ANNO M. DC. XXXVII.

1637

VIRIS

*Amplissimis, Consultissimis, rerum multi-
plici usu Clarissimis, omniq; viri utrum genere
Eminentissimis,*

Dn. JACOBO Steinmann/

**Regiæ Præfecturæ Steinbürg Dire-
ctori gravissimo, laudatissimo,**

Dn. HEINRICO Steinmann/

**Capitaneo dignissimo, & Præfectu-
ræ Heiligenstädt Administratori
fidelissimo.**

*Dominis, Fautoribus, Evergetis, &
Promotoribus plurimum hono-
randis.*

**In perennem debitæ observantiæ &
gratitudinis testificationem
suiq; commendationem.**

*Disputationem hanc submisit inscribis
offerre & consecras*

**MATTHÆUS MARCI,
Colberg. Pomeranus.**

I.

IN primâ viâ scrutiniij Scripturæ Sacræ ex Accentibus duas jam habui disputationes, in quibus certas Regulas proposui, quas pro infallibilibus habui, & adhuc habeo. Dico enim in tali positu semper talem constructionem taliter in Scripturâ Sacrâ accentuari. Videntur tamen nihilominus multa occurrere, quæ prædictis regulis aduersentur, volui ergo ego in hac præsentî disputatione omnia illa dubia & proponere & solvere, & rationem diversitatis demonstrare. Et dum in prædicto scrutinio versor, indices magis magisque confirmor, adeo ut & in hac viâ in futurâ disputatione, si mî daturus rationem etiam minorum ministrorum, & quomodo & illi veræ constructioni inserviant, imo in eam excipientes, non verear exordiri modum positus vocum in prædicta conditione.

2. Impresensiarum autem ego monstrabo loca Scripturæ Sacræ, quæ nobis supra videbantur contrariari, non debuisse habere ante Athnach zakephkaton, sed pertinere ad viâ eâ scrutiniij in qua Athnach sine zakephkaton & alijs Regibus stare debet. Quam viam nudam dicam, eò quod in eâ nulli ambulant Reges, quamvis calcetur à Ducibus. Eo ipso ergo, dum doceo, quomodo exempla contraria de necessitate debuerint contrariari, propono simul veram rationem viâ nudæ, cujus peregrinantes mihi examinandi sunt TANTUM in hac disputatione.

3. Nolo ergo mihi hic opponi Rhebia unum vel duplex ante Athnach, unum cum duplici zakephkaton ante Athnach, non duplex cum duplici zakephkaton, sive misceatur, sive seorsim ponatur, non duplex zakephkaton ante Athnach, multo minus triplex, idque mixtum eum Rhebia &c: Ex quo consecrarium est, multo minus obflare nobis Sagolta cum suo zarka. Nam hæc omnia non

▲ 2

ut ex

ut exceptiones, sed ut specialem viam constituentia accipimus. Hinc secundam viam scrutiniij constituet nobis Rhebia unum ante Athnach, tertiam Rhebia unum & unum zakephkaton ante Athnach, quintam unum Rhebia & duo zakephkaton ante Athnach, & sic consequenter; nam Regum erit nobis delectus, duces sequi n-
tur, ministri trahantur.

4. Verum ut ad presens institutum redeam, hic monstrabo, quomodo Exempla quæ superioribus Regulis videntur contrariari, debuerint de necessitate calcare viam nudam, & ita non potuerit nec debuerit ibidem ante Athnach esse zakephkaton, ut dum hæc tracto, simul via nuda quasi ab aliud quid agente proponatur.

5. Dico, Faciunt viam Regiam $\tau\omega$ zakephkaton solj nudam & rusticam, 1. Diversitas termini 2. Negatio comitatus tiphcha 3. lubricositas viæ, quam fugit zakephkaton.

6. Liceat secundum primo loco sumere & explicare. Cum dico, quod negatio comitatus Tiphcha causa sit, quod zakephkaton ante Athnach stare nequeat, notandum est hoc principium: *Quod nunquam possit venire zakephkaton ante Athnach ita ut non simul inter Athnach & zakephkaton veniat tiphcha*, e.g. quando Zach. 14. Regnum Messia & prædicationis Evangelij totum orbem occupans prædicitur, ita legitur inter alia vers. 10. יסוב כל הארץ בערבה / מגבע לרמון נגב ירושלים. Proponitur nobis talis versus qui pertinet ad regulam nostram dictam *circumstantiarum*, unde cum in ירושלים sit Zakephkaton, in ירושלים verò Athnach necessario debuit esse in תיפחה, cujus tiphcha in tali situ authoritas & regimen se, etiam ad conditionem servilem demittit, stat enim inter Regem & Imperatorem Dux ministris orbis, quid superbiat? Alia exempla prætereo, & illorum loco dico: *Nullum dari locum in tota scripturâ Sacrà dictâ prosa, in quo sit zakephkaton ante Athnach & non simul tiphcha*; quo ipso facile omnia loca allego.

7. Jam progredior & dico, quod certæ dentur conditiones vocum quæ non admittunt tiphcha, unde consecrarium est, si non admittunt tiphcha, nec decenti loco stare potest zakephkaton; addo & hoc, quod sæpe Vox inter Athnach & zakephkaton in totum deficiat,

deficiat, unde eò citius zakephkaton locum suum negat, utriusq; exempl. Zach. 2. v. 10: רָנִי וְשִׂמְחֵי בַת צִיּוֹן. Hic vi regula mœæ vox שִׂמְחֵי debet habere zakephkaton, At cum בַּת vox monosyllaba respuat tiphcha ideoq; שִׂמְחֵי necessariò debuit insigniri Tiphcha & viâ repræsentare nudam S c Jobi 1 v. 8. יָעַן הַשֶּׁטֶן אֵת יְהוָה וַיֹּאמֶר יְהוָה יְהוָה. Hic vox יְהוָה habere debebat, vigore regulæ de Vav conversivo repetito, zakephkaton, at cum nulla vox intercedat quæ possit ferre tiphcha, ideo vox, quæ nata erat ad ferendum regem, fert ducem.

8. Non agam jam de illa ratione, quando prima vox simul habet Athnach, ut Esdr. 2. v. 35. הַכְּהֵנִים v. 40. הַמְּשָׁרְרִים v. 41. הַנְּתַנִּים 1. Chr. 4. v. 34. וְגֹאֲלֵי 2. Sam. 2. v. 2. וַיֹּאמֶר Ezech. 10. v. 15. לְאַחֲזַיִם Nehem. 7. v. 39. הַכְּהֵנִים &c: quamvis ad nudam viam pertinere videatur, convenientiorem enim ei tractationi asseruari locum in demonstratione, quinam versus biblici debeant habere Athnach, qui non. Sed in puncto defectus vocum duo propono genera, alterum quando tantum duæ voces occurrunt, & præcedentibus regulis accentuatio earum subjacere videtur, alterum quando plures congeruntur, ita ut vox nata ad zakephkaton, ob immediatè subsequens Athnach, ex defectu vocis aptæ ad portandum tiphcha, consequenter tiphchanda sit.

9. Duæ voces subjacent nostris Regulis (i.) quatenus faciunt nomen Genitivatum e. g. Num. 2. v. 7. מִטַּח זְכוּלוֹן Esai. 23 v. 1. מִטַּח צוּר Esai. 21. v. 11. מִטַּח דְּוִמָה quo analogicè etiam refertur מִטַּח מְדַבְּרֵי יָם Esai. 21. v. 1. 1. Chron. 1. v. 8. בְּנֵי חָם sic eodem cap. v. 15. בְּנֵי עֵשָׂו v. 36. בְּנֵי אֱלִיפַז &c. cap. 2. v. 7. וּבְנֵי כְרִמִּי Nah. 1. v. 1. מִטַּח אֲנִינֹה &c.

10. Quatenus sunt in regulâ de exordio elogi, vel dicti e. g. Jerem. 18. v. 12. וַיֹּאמְרוּ נוֹאֵשׁ quod exemplum non pertinere ad regulam de isto sequente Accusativo testatur versio Lutheri. Aber sie sprechen / da wird nichts auß. Huc analogicè etiam refertur Ruth. 3. v. 9. וַיֹּאמֶר מִדָּת

11. 3. Quatenus sunt in regula de Vav conversivo sequente, conversivo e. g. 1. Sam. 2. v. 1. וַיִּקַּם וַיִּלֶךְ Genes. 14. v. 19. וַיִּמְרְחוּ וַיִּתְּכַרְתּוּ Gen. 49. v. 23. וַיִּמְרְחוּ וַיִּתְּכַרְתּוּ

12. In summâ, quævis etiam alia sit regula; Quando duæ tantum

tam voces ad Athnach numerantur, nunquam potest ante Athnach stare zakephkaton, sed ejus loco solet sumi tiphcha, cujus rei exempla, ne chartam perdam, lectori ex lectione Scripturæ committo.

13. Alterum genus in puncto defectus vocum est, eum quidem plures dantur voces, verum ea ita sunt affecta, ut ad zakephkaton constituendum concurrant, adeo ut nihilominus inter Zakephkaton & Athnach locus tiphcha ex defectu vocis non relinquatur. Facillima hæc est regula, & ex præcedentibus principijs fuit, si enim non datur subjectum non dabitur etiam accidens, si non datur vox, non dabitur tiphcha vocis, & consequenter Zakephkaton in tiphcha migrabit e.g. Gen. 40. v. 6. וַיִּבְרָא אֱלֹהִים יוֹסֵף כְּבַקֵּר
Hic vi regulæ de tempore ab actionibus temporis seu zakephkaton distinguendo, vox יוֹסֵף habere debebat Zakephkaton, et cum in כְּבַקֵּר immediate sequatur Athnach, & ex defectu vocis cujusdam intermediæ locus præcludatur tiphcha, necessario יוֹסֵף habet tiphcha confer Num. 2. v. 9. וַיִּגְדָּה יִרְחָה Esa. 5. 16. וַיִּגְדָּה יִרְחָה Sic in eadem oratione quæ est secunda Esaiana v. 17. Genes. 21. 4. גַּר וְרוֹשֵׁב Esa. 14. 18. כָּל-מַלְכֵי Jerem. 21. 18. וַיִּרְחָה Hof. 2. v. 6. לֵךְ &c. Quæ omnia confuse propono, non assignatis iis certis regulis supra propositis, cum indifferenter ubi vis verum sit & maneat, quod in his exemplis inclusi, & pro his loquatur communis sensus.

14. Quare progredior, & quod magis necessarium est & expectari debet, monstrabo quomodo etiam in altero inciso, quod dicitur incisum Athnach, etiamsi subjectum sit, quod ferre possit, tiphcha videatur, tamen tiphcha respiciatur, & consequenter nec zakephkaton vi regularum superiorum ante Athnach locum fortiri possit.

15. Fit illud in Monosyllabis nudis. *Monosyllabum enim inter vocem Athnachatam & zakephkatontandam non accipit tiphcha, & consequenter vox præcedens zakephkatontanda est tiphchanda.* Exempla congerenda sunt, & primum quidem ex regulis

regulâ propositionis repetita, cujus quædam variaz sint species non
oscitans Lector facile deprehender. Agam autem ut eas, cum pos-
situm in hac viâ monstravero, simul omnes bono & distincto or-
dine exhibeam. Primo loco assumo. Num 24. 9. כרע שכב
כארי וכל כרא מ יקיסנו Quæ verba Bileami concordant cum
Verbis Jacobi Genes. 49. v. 9. Quaritur, cur cum tempus in duobus
incisus reperatur, non etiam vox כרא וכל כרא habeat zakephka-
ton? Resp. Quia sequitur Monosyllabum מי impatiens ferre
tiphcha Deut. 10. v. 21. הוא Jerem. 13. 15. שמעי Esai. 22. v. 9.
Genes. 4. 9. ואת בקיע ויקח Genes. 43. 20. ויאמרו cap. 42. 10.
c. 27. 24. ויאמר c. 37. 27. ויאמרו אליו c. 41. v. 41. ויאמר
Exod. 6. 29. וירכר יחיה Num. 20. 20. ויאמר דא Ruth. 4. v. 8.
ויאמר הגואל Judic. 18. 6. ויאמר להם 1. Sam. 1. v. 17.
ויאמר 2. Sam. 10. v. 14. ויאמר 2. Sam. 1. 8. ויאמר 2. Sam. 3. 12.
וישליח Esai. 38. 22. ויאמר הזקיקו Who versus præbet
exemplum constantiæ & fidei Hiskiaz. Nam cum Esaias in
signum certissimæ reconvalescentiæ juberet ulceri Hiskiaz im-
poni massam ficus, dicit: Quid signum? Nam majus erit signum
si intravero domum Domini. Ah quam magnum signum reconva-
lescentiæ meæ est, si intravero DEI mei ades, majus enim hoc est,
quam si multas massas ficuum ulceribus meis imponerem. Esai. 45.
v. 10. הוי Jerem. 16. v. 14. לכן הנה Ezech. 12. v. 11. אמר
1. Reg. 1. v. 5. ויאמר העם Dan. 1. v. 11. ויאמר רביא Nehem. 2. v. 11.
ויאמרו ויאמרו ויאמרו ויאמרו ויאמרו ויאמרו ויאמרו ויאמרו ויאמרו
Num. 24. v. 12. ויאמר Lev. 21. v. 38. כי כל Lev. 25. v. 34. שדח
Exod. 9. v. 32. ויהחטה Esai. 19. v. 14. ויהחטה Nehem. 6. v. 62.
בני דליה 1. Sam. 25. v. 22. כה יעשה Levit. 27. v. 33. לא יבקר
Lev. 19. v. 13. לא יעשוק Esai. 42. v. 2. לא יצעק Jerem. 9. v. 19.
Habac. 1. v. 2. ער-אנה Esai. 26. v. 4. לא יאמר
Deut. 14. v. 10. ויצא Lament. 1. v. 6. לא תאכלו בטהור

16. Studio exempla hæc confuse proposui, quia generalitez hæc
obtinere deprehendo, & principium non tam esse in sensu quam in
dictione, si sensum sumas pro variatione sensus, ut infra dicitur.

Mira.

Mirabitur autem quispiam non immerito, & causam hujus rei scrutans: oculi omni dubio quæret, an non detur monosyllabum, quo latio respectu habere possit tiphcha? Respondetur; Maxime potest habere tiphcha, etiam sub nostris regulis. Sicut Jos. 24. v. 31. כל ימי יהושע. At de his non est quæstio, sed num Monosyllabum solum inter vocem Athnachataim & zakephkatontandam habeat tiphcha? Absolutè illud negari vix poterit. Verum hinc ambiguitas, regularum imperfectio? Minime, sed certitudo, cum etiam Monosyllaba ob sensum se ipsa qua si negantia tiphcha assumere coguntur.

17. Videmus autem id fieri, accentu in tertia syllaba vocis simplicis extra ה articulare & dagesch characteristicum, non debilitatum ut in regula circumstantiarum loci. 1. Sam. 31. v. 10. וישמואה כליו ביה עשתרות על הרגבה. Sic etiam vers. 8. ווארר 1. Chronic. 10. v. 20. וישמו. Et mirum est, etiam Monosyllaba hæc ita esse affecta ut proximè ad bisyllaba accedant, vel ex iis descendant, unde quietem imprimis præferre solent. Jerem. 9. v. 21. כי עלה. 1. Reg. 1. v. 1. והמלך באבימים.

18. Sic aliàs legimus Esai. 41. v. 14. אל תירא תולעת יעקב. ubi monosyllabum מתו insignitur תו tiphcha & consequenter vox יעקב יעקב zakephkaton Levit. 8. v. 22. ויקרב. ואלה Genes. 10. v. 5. המלאים.

19. Ex regulâ circumstantiarum הלא Esai. 43. v. 19. הנני תרעוהו. Exemplum regulæ suppeditant.

20. Ex regulâ Nominativi sequentis incisi Esai. 49. v. 20. בני שכריך. ויאמר.

21. Sic e contra ex regulâ Nominativi præcedentis incisi 2. Sam. 29. v. 10. מת במלחמה. ויאבשלוים.

22. Imo ut promiscuè ex regulis meis exempla depromam vide. Exod. 27. v. 19. לכל כלי. &c. cap. 35. v. 3. תבערו. Levit. 7. v. 16. בכל משבתותם. reg. idem est, quod supra Gen. 50. v. 23. וירא בני ישראל. Cantic. 1. v. 5. שחורה. בתוך. אוך נגדו. 2. Sam. 1. v. 25. בנות ירושלים. כותך. כי כח. toto caelo enim distat Esai. 24. v. 12. העמים.

23. Cum

23. Cum autem supra de accentu in tertiâ syllaba diximus, excludere volumus expresse ה articulare, nam extra illud debent constitui tres syllabæ. Hinc econtra non valet Genes. 9. v. 20. ויחל נח איש האדמה nam per ה completur numerus. Sic 2. Chron. 14. v. 5. ויצא ה. ה. הארצות בכל 1. Sam. 19. v. 12. בכל הגוים ה. ה. והיינו 1. Sam. 8. v. 20. בעד החלון ה. ה. וחרר 2. Sam. 24. v. 5. ויעברו ה. ה. את היכין ה. ה. quamvis etiam in illo exemplo lubricitas viæ prætendi possit. Sic, ut initium versus omitteram, & exemplum regulæ proponam, legimus 1. Reg. 2. v. 35. על הצבה 1. Reg. 4. v. 5. על הנצבים על ex duplici principio imperfecta exempla, sic Dan. 1. v. 11. אלהמהצר itidem dupliciter imperfectum. Sic אלה הנבואים Jerem. 26. v. 16 אלה האלהים Exod. 19. v. 3. אלה המזבח Levit. 9. v. 7. על המזבח Lev. 1. v. 7. על המשכן Num. 9. v. 20. על האכנים 1. Reg. 8. v. 32. על החגות 1. Reg. 9. v. 20. על הנשים Exod. 35. v. 20. אלהשבת Exod. 31. v. 16. &c.

24. Et multa alia ex duplici principio imperfecta, quarum infirmitatem primam consideramus hic ratione ה articularis. Mirabitur autem non sine ratione aliquis, qui fiat quod ה articulare possit esse in causa, cum sensui illud nulla ratione intervi- videatur. R. Maximè etiam ה articulare intervit sensui, ut alibi demonstrabitur. Hic antequam ad distinctionem sensus ex tiphcha orti descendam addo & hoc, quod ante dagesch characteristicum (voce alijs principijs non affectâ) cum quo quandam analogiam habere videtur ה articulare, similiter Monosyllabū tiphcha respuat. Ita legimus Lev. 6. v. 30. וכל חטאת אשר יביא מדמס אל אהל מועד In quo veru ratione regulatum nostrarum, in voce בקודש ponendum erat zakephkaton; at quid fit? ה respuit tiphcha, quia sequitur dagesch characteristicum. Hanc rationem jam video, aliam adhuc in sensu subesse demonstrabunt mox exempla alia, quæ docent, iisdem etiam existentibus syllabis, versum tamen mutari ob sensum. Jam autem progredior ad similia exempla Levit. 25. v. 34. ושרה ה. ה. אומכר 1. Reg. 60. v. 11. עד כה ימים ה. ה. ובא 2. Sam. 16. v. 5. דא יסגרו ה. ה. ופתח cum tamen 1. Reg. 66. v. 6. dagesch compensativum illud minime impedire posse videatur ex קול מחוכל.

25. Videmus tamen sæpe etiam extra hæc Monosyllaba & tiphchari & non tiphchari. Resp. Certissima subit causa necesse est. Et nisi adhuc majores difficultates in progressu videro, quam

æ sunt, quæ jam ob oculos versantur, exhibebo tale scrutinium absolutum, quod non exceptionibus sive ratione veniat deformatum, sicut hodiè fit in alijs rebus, ubi multa ut indissolubilia & accuratâ ratione destituta & proponuntur, & acceptantur.

26. Dico ergo tiphcha aliquando poni, aliquando extra superiores regulas non poni, & illud quidem ob constituendum discrimen aliquod inflexionis & significationis. Sic legimus Es. 43. 14. קרוש יתיה גוארכם קרוש ישראל *ubi קרוש* vi regularum supra traditarum debebat habere tiphcha, & consequenter גוארכם Zakephkaton; at ob monosyllabum id fieri non posse diceret, nisi sequeretur accentus in tertia syllaba extra articulare & dagesch characteristicum. Respondeo ergo & dico קרוש hic non habere tiphcha ad discrimen constituendum, nam reliquos casus, inter alios modos distinguendi à Vocativo, etiam hoc caractere distinctos esse animadverto. Ad vitium enim typographicum hic recurrere, prohibet versus repetitus Esa. 48. v. 17. Ubi itidem קרוש ישראל munachatum & athnachatum terminum constituunt, & exempla similia. 1. Chron. 5. v. 3. בני ראובן ככיר ישראל Num. 32. v. 42. ומכחצית ככיר ישראל Num. 26. v. 5. ככור ישראל quamvis & hoc dupliciter laborare videatur infirmitate, Genes. 25. v. 12. בן אברהם ווארלה Dico de his omnibus quod non habeant tiphcha, ad distinguendum casus reliquos à Vocativo. Obscura videtur hac ratio, præsertim cum in hac primâ viâ scrutinij forsân exempla in copiâ non suppetant, quamvis in subsequenibus viis satis magnâ copiâ se se ingerent. Respond. Ergo imprimis tiphcha vitari, nisi aliâ sublevantes causâ interveniant, in regula de subjecto determinando. Exemplum autem apodicticum proponam, quod veritatem reliquorum satis superq; confirmabit, idq; ex Cantico canticorum, ne longius secedam. In illo libro confere, vers. 8. c. 5. & v. 4. c. 8. cum v. 5. c. 1. Priores duo versus continent hæc verba השבעתי אתכם בנות שחורה אני ונאווה וירושלים alter cum his collatus ita sonat בנות ירושלים כנות ירושלים Hic vi regularum nostrarum utroq; כנות erat tiphchandum, præcedens vero hoc consequenter zakephkatontandum; tantum autem in capite primo id obtinere videmus, at non in reliquis. Resp. In capite primo est Vocativus, qui ex naturâ rei majorem distinctionem requirit, quam, quem reliqua duo loca exhibent, Accusativus per Appositionem quasi personæ additus,

ditus. Hinc in primo capite: Nigra sum & formosa o filia Ierusalem.
 Hanc notam non observavit Sebastianus Munsterus in edit. Figur.
 1739. qui vertit *adjuro vos filia Ierusalem*. Optimè autem Divus
 Lutherus in c. 8. observasse videtur. *Sch beschwere euch Tochter*
Ierusalem. Vos filias Ierusalem ego adjuro. Ex hoc principio Jud.
 20. v. 7. **וְיִשְׂרָאֵל כָּלְכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל** non ita verti debet. Ecce omnes
 vos o filij Israel, date consilium. Sed ecce omnes vos estis filij
 Israel. *Ihr seyd alle Israeliten*. Sic econtra Esa. 41. v. 14 **וְיִשְׂרָאֵל**
 Lutherus rectissime vertit. *Ihr arme Hanffe Israel*. Satis
 autem jejune versio Tremellij: nam *Jacobi* dicit & *Israelitarum* si
 hoc esset verum, **וְיִשְׂרָאֵל כָּלְכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל** non debuisset habere zakephkaton, sed
 tiphcha, ut taceam alia. Ita perfectæ dantur Versiones, sine cogni-
 tione accentuum, scilicet! Quamvis autem non multum importet
 hoc in loco, in progressu tamen scrutinij patebit, quantum alibi in
 tali & simili casu valeat tale quid. Ergo hoc non ex syllabis, sed &
 sensu fuit judicandum, cujus rei exemplum etiam in bisyllabis, si
 hujus loci ea essent, adduci posset.

27. Talis species distinctionis constituendæ ex sensu videtur et-
 tiam occurrere in collatione Eccl. 11. v. 2. & Gen. 10. v. 51. In illo scri-
 ptum legitur **וְגַם לְשׂוֹנֵי אֶרֶץ לְלִשְׁוֹנָם** in hoc **וְגַם לְלִשְׁוֹנָם**. Quamvis primo
 hic recurri queat ad simplicitatem **וְגַם לְלִשְׁוֹנָם**, quod plane rationem dis-
 syllabæ dictionis quasi sortiri nequeat, itidemq; prætendi **וְגַם לְלִשְׁוֹנָם**
 fieri trisyllabū per accedens **וְ**, cum particula illæ non essentia-
 les illud simpliciter præstare non queant. In **וְגַם לְלִשְׁוֹנָם** autem esse
 diversam rationem cum antea sub **וְ** fuerit vocalis perfecta, quæ
 nunquam fuit in **וְגַם לְלִשְׁוֹנָם** /cujus ratio adhuc habeatur. Tamen si si-
 mul sensum respiciamus deprehendimus unum **וְ** in **וְגַם לְלִשְׁוֹנָם** esse
 qualitativum, alterum in **וְגַם לְלִשְׁוֹנָם** esse quantitativū. Præsumitur
 ergo, cum Spiritus S. non tam apertè etiam distinctionis rationem
 suggesserit, tiphchæ omissionem illud indigitare. At confirmabun-
 tur hæc in illis incis, & in hac & in sequentibus scrutinii nostri viis
 & conditionibus. At nec sic omnino omnè dubitandi ansam præ-
 eissam esse multi arguent, cū extra datas rationes sæpe monosyllabū,
 etiam si sequantur accentus in tertiâ syllabâ, deprehendatur habere
 nō modo Munach, imo etiâ plane nullū accentū, sed cogi per Mac-
 caph sub unum accentum tonicum sequentis vocis. Sic est. At & il-
 lud resolutum esse puto, quando Monosyllabū supra determinabâ.
 Ex quo confectarium est, monosyllab. **וְ** **וְ** & **וְ** tanto privilegio
 per se non gaudere. Hinc 2. Sam. 17. v. 1. **וְיִשְׂרָאֵל כָּלְכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**
 B 3 E/4

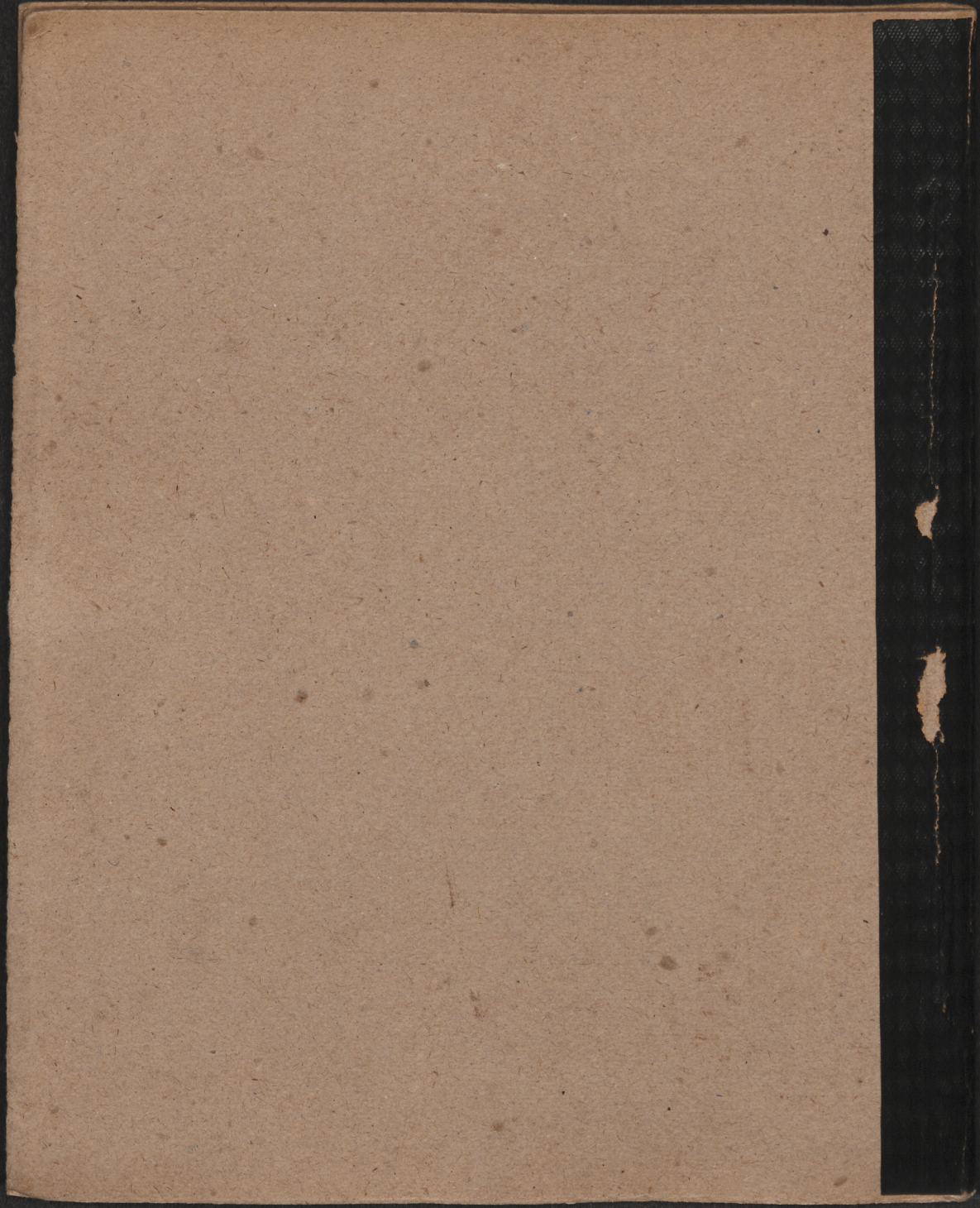
36. Et sic etiam explicavi, quomodo duplex Monosyllabum & sit aptum, item ineptum ad ferendum tiphcha. Jam superest, quomodo triplex Monosyllabum se se habeat in hoc casu, e. g. quando Ezech. 2. v. 5. dicitur ורמחאם ישמעוואם יחרלו כי ורמחאם בית מריחמה ubi כי, מריח, מריחא tria constituunt Monosyllaba, de quarto, quod Achnach fert, nihil dicam, Superest quomodo nomen aliud, extra Monosyllabum constitutum, mihi dictum Genitivatum non ferat tiphcha e. g. וירא יעקוב פני לבן, & quomodo ferat, qualis sensus sit quando tiphchetur, & qualis sensus sit quando non tiphchetur, & quænam subsit ratio Grammatica. Superest, quomodo etiam extra constructionem & regimen tale nihilominus multæ voces tiphcha respuant, quod sane ut rationem accentuationis jam taceam, multa simul habet in sensu abscondita, quæ felicissime his cognitis & erui & resolvi possunt. Hæc omnia pertinent ad negationem tiphcha, & consequenter privationem loci tacephkaton: & cum ea hic proponi nequeant, in statim subsequenti disputatione proponentur, ubi simul reliqui modi supra monstrati elucidabuntur, ita ut hic tantum egisse dicar id, ut via præparetur ad solvenda dubia in primâ viâ orta, ad monstrandum modos solvendi, & in specie ad modum qui consistit in negatione subiecti ferentis tiphcha, & in negatione aptitudinis subiecti.

COROLLARIA.

1. *Quæritur 1. A quonam accentuario Scripturæ Sacræ sit inventa? R. Ab eo qui nunquam in constructione Scripturæ Sacræ errasse convictus est.*

2. *Num necessarium sit huic scrutinio præponere disputationes de antiquitate Accentuum? R. Minimè. Sufficit enim scire, nunquam non sensui unice vero eos inservire. Concedam enim disputanti, hodie viventem Pontificem Romanum eos invenisse, Cardinalem autem quendam textui addidisse, modo probare queam, signa eos esse unice veræ constructionis, ut Magistralibus distinctionibus & disputationibus ansa præscindatur.*

105(0)96

tenebant, nam hæc erant jam dum pertinentia altari
 quare pertinentius pertinentia in hoc loco vocare
 tus S. De iis quæ in tertiam vocem Monosyllabam deli-
 gendum est, unde hic Num. 31. v. 20. וְכֹל כְּלֵי עֵץ
 35. Deinde duo Monosyllaba etiam ante Athnach a
 tiphcha, & revera accipiunt cum verum actum distingue
 Hoc fit in Imperativis e. g. Exod. 8. v. 1. וְיֹאמֶר ע. r. ה
 quod reperitur e. g. v. 1. & alias invenitur e. 10. v. 1. E
 לך שב מצרים. In talibus enim distinguendi modi
 guntur Verbum à Nomine, & Nomen includens Verb
 terminato vel determinante. Ubi in specie Pronom
 stin&ionē reborantia solent adhiberi; unde e contra
 item כִּי & c. tiphcha respuere solent, quando non di
 nus & constructioni inserviunt. Sic Esa. 2. v. 11. עֵינֵי
 אֲנֹשִׁים. Et alibi. Esa. 7. v. 17. הִשְׁמַעְנוּ הָרִשְׁעָנִים. Genes
 1. v. 2. אֵשׁ לְמִטָּה. Et alibi. Num. 1. v. 4. שְׂמַחְסֵינִית
 וְהִאֲבִירָה. Et alibi. Jud. 17. v. 5. אֵשׁ לְמִטָּה
 אֲלֹהִים. Et alibi. Ezech. 6. v. 10. וְיִדְעוּ עֵר. Chro
 1. v. 20. כִּי אֲנִי יְהוָה עֵר. Sam. 19. v. 20. כִּי יִדְעוּ עֵר
 אֲנִי יְהוָה עֵר. Qui locus enim jam obli-
 cidam, videretur esse ambiguus. Posset enim ex senten-
 stis Chaldaici, ut & Rabbi Davidis Kimchij explicari
 timeat te o Rex Gentium? nam tuum est solum regnum, ti-
 gnare. Ego si litem vellem movere Judais eum locum
 Qui non revereatur te O Rex Gentium? nam tibi ipsi con-
 semper manes similis, nullis subiacet mutationibus. Eam
 extra contextum suadere etiam videretur Vox וְהָ
 potest 2. persona Mascul. Præteriti. Verum ut ut sit
 lutionis veræ consistit in cognitione Ducum & Mi-
 eo quod tiphcha immedia e præcedat Athnach, cum
 potuisset esse in כִּי & לך munach. Quare & mi-
 tionem & ministerium sensus, antequam ab hac viâ
 dam, in subsequentiis disputationibus demonstrabi-
 tum vocum, quantum in hac prima viâ licet. Et cur
 bia ex Regis zakephkaton amissione orta, ob chartæ
 solvere nequeam, differam resolutionem subsequenti
 diate hanc excipientem disputationem.

